

Czegő Zoltán

A MAGAM RÉSZE

A ragyogó, az esőáldásos lombvilágból
néhány elaludt levél s ideleenn a bő avar maradt.
Látom az ókori görögök táncát 2500 év távolából,
porzik az Olimposz-hegytetőn a boldog Élet fergetege.
Isteneik mosolyognak
és koccintanak fönn, lenn a holtak lelkére.
Nem tudjuk követni őket ebben a multságban.
Nem vagyunk se gyávábbak, se bátrabbak náluk.
A görögöknek egykor több istene volt,
azok mind fajunk javát akarták.
Aztán keresztényekként csak egy jutott
nekik meg nekünk, ám az mindenható.
Riadozva figyeljük, ahogy közelít
Mindenszentek napja,
rögvest utána a halottainké.
Azért is leve 998-ban általános ünnep,
mert kinek-kinek egymagában
nehéz lenne emlékeznie annyi egykori elevenre.
Azért is ballagunk anyánk, apánk,
dédeink sírjához együtt,
mert erőt és bátorságot nyerünk
mások hasonló fájdmából.
Bennünket, eleven földszinti embereket
még a holtaink is összefogásra, kézfogásra,
könnyeket megértő testvériségre intenek.
Megnyugtató a közös ünnep, erőt is adhat.
Már akinek van ereje bizakodni
a földi meg az égi segedelemben.
Urunk, bocsásd meg, hogy hibát lelünk sokszor
a teremtésben mi, a gyámolítottak és elhagyottak.
Arccal fordulunk minden temetőnk, keresztfák,
kopjafák felkiáltójelei felé.

Vétkezem-e én akkor, ha nem tartom ünnepnek
százmilliók közös emlékezését? Az ógörögök, ó,
tánccal emlékeztek, vigassággal az egykoriakra.
Mi vigasztalanul, mert tudjuk,
elkerülhetetlen melléjük feküdnünk.
Ez didergető lesz augusztusban is.
Okosabbak lennénk, mint ők, az ókoriak?
Ennek a mi egyetlen Istenünk a megmondhatója.
Aki anyját, gyermekét ölelné ki a földből sok év után is,
nem ünnepelheti azok távollétét.
Erőt is adhat a közös emlékezés.
Az ember egyedül megfáradhat a belenyugvásban.
Vallom – ha egymás arcába nézünk a sírhantok fölött,
könnyebb elviselnünk a magunk részét
mind az életből, mind a halálból.

AZ UTOLSÓ GYERTYASZÁL

Város szélén, balladás homályban.
Vén november megrebbenni sem mer.
Étlen suhan egy kutya gazdátlan.
Nem vonít föl itt más, csak az ember.

Magam se szólnék, hiszen mind hiába.
De bennem zúg egy asszonyi panasz.
Mosatlan edények harangvirága.
Fáj, mintha az anyámé. De nem az.

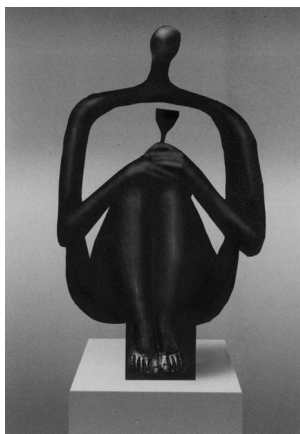
– Kinek gond, ha hideg van, elázom?
Nem óvhatok lelkeket, kincseket.
A Mátrában vagy ideleinn, Pomázon,
társtalan vagyok, mint az istenek.
Jöttünk. Vágyakkal zsúfolt vonatok.
Idegenből az idegenségbe.

Egymagam tudom, hogy én még vagyok.
Mást siratok százharminc fényéve.

Megrokkanva. Annyi esztendőben
ámitottak jövő tavaszok.
Lombhullatott erdők, s mind kendőtlen
susogják, hogy lehetek, ha vagyok.

Még és már. Csupán töltelékszavak.
Heten voltunk és abból hat halott.
A szív vagy a szó, mi előbb megszakad?
Már nincs erőm. *Határtalan* vagyok.
Apám kezdte. Nagyon marasztaltam.
Várj meg itthon! A héten megjövök.
Van kenyér, hús, minden az asztalban!
Nem érte meg már a csütörtököt.

Lemorzsolódtunk himnusztalanul.
Halottaknapi széky gyertyaszál.
A Halál is saját kárán tanul.
Nélkülünk az is idegent kaszál.

Magány II. (1986, bronz)